

**JAMES
ROLLINS**

**KORUNA
DÉMONŮ**

Koruna démonů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bbart.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

James Rollins

Koruna démonů – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KORUNA DÉMONŮ

**JAMES
ROLLINS**

**KORUNA
DÉMONŮ**

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 by James Czajkowski

Mapy © 2017 Steve Prey

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Demon Crown*

(First published by HarperCollins Publishers, New York, 2017)

přeložil © 2018 Zdík Dušek

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-020-8 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7595-122-9 (e-pdf)

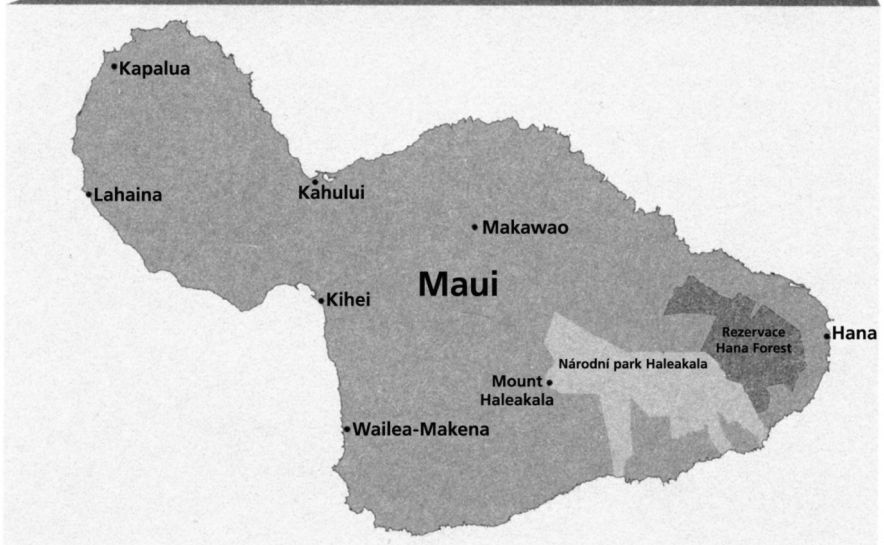
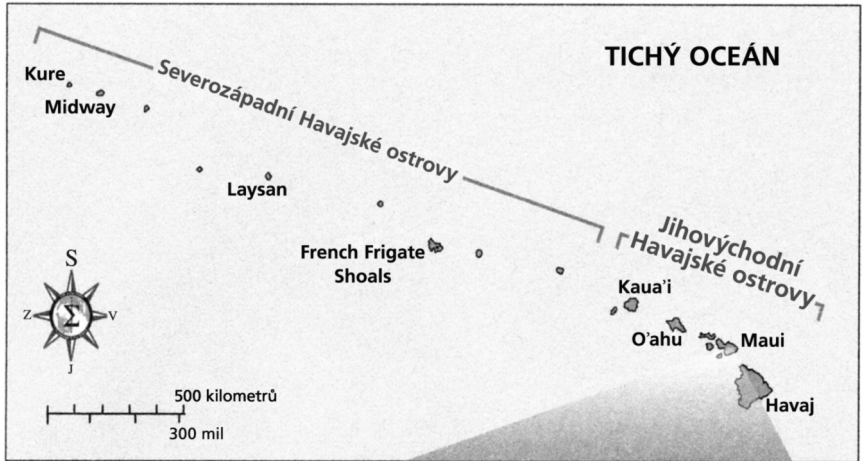
ISBN 978-80-7595-120-5 (ePub)

ISBN 978-80-7595-121-2 (mobi)

*Pro Mama Carol, za vše, co nezištně
a láskyplně po celý život dávala
lidem kolem sebe*

PODĚKOVÁNÍ

Na této knize se podílelo mnoho lidí, z nichž většina pochází z okruhu kritiků, kteří tu byli od počátků mé spisovatelské dráhy, když jsem ještě pracoval na plný úvazek jako veterinář a psal jsem povídky, jež jsou nyní bezpečně pohřbené na mém zadním dvorku. Zaprvé a především mi tedy dovoluňte poděkovat této úzce spjaté skupině čtenářů, kteří slouží jako moji první redaktoři. Jsou to: Sally Ann Barnesová, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Rivaová, Denny Grayson, Leonard Little, Judy Preyová, Caroline Williamsová, Christian Riley, Tod Todd a Amy Rogersová. A jako vždy patří zvláštní díky Stevu Preyovi za skvělé mapy... Davidu Sylvianovi za to, že mě drží při zemi a zároveň mě tlačí do větších výšek... Cherei McCarterové za mnoho významných historických i přírodovědných lahůdek, které najdete na těchto stránkách... Hiroaki Endovi, který mi pomohl s překlady japonštiny (ačkoliv případné chyby jsou moje)... Paulině Szykiewiczové za to, že mi dovolila v knize použít mapy jejího otce, a Monice Szczepové za zprostředkování tohoto kontaktu. Nakonec musím zdráhavě poděkovat Stevu Berrymu za pomoc s některými dějepisnými detaily ohledně Smithsonian institutu, protože jsme oba nevědomky pracovali na příbězích, které se ho týkaly. A samozřejmě jsem velice vděčný všem v nakladatelství HarperCollins za to, že mi pořád kryjí záda, zejména Michaelu Morrisonovi, Liate Stehlikové, Danielle Bartlettové, Kaitlin Harriové, Joshi Marwellovi, Lynn Gradyové, Richardu Aquanovi, Tomu Egnerovi, Shawnu Nichollsovi a Aně Marii Alessiové. Nakonec samozřejmě děkuji lidem, kteří se podíleli na všech úrovních přípravy knihy: své vážené redaktorce, která mě doprovází od vydání mé první knihy před dvaceti lety, Lysse Keuschové a její pracovitě kolegyni Priyance Krishnanové, a za veškerou tvrdou práci svým agentům Russu Galenovi a Danymu Barorovi (spolu s jeho dcerou Heather Barorovou). A jako vždy musím zdůraznit, že všechny případné chyby ve faktech nebo detailech, jichž snad není mnoho, padají výhradně na má bedra.

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Sigma Force má své ústředí pod Smithsonianým hradem, velkou budovou z červeného pískovce s věžičkami, postavenou roku 1849 na okraji národního parku National Mall. Z této úctyhodné stavby se zrodil rozlehlý komplex muzeí, výzkumných zařízení a laboratoří Smithsonianova institutu. Ještě dřív, během války Severu proti Jihu, tato jediná budova hostila celou Smithsonianovu sbírku.

Jak však tento zářící odkaz vědě doopravdy začal?

Kupodivu ho nezaložil Američan, ale výstřední britský chemik a mineralog James Smithson. Před smrtí v roce 1829 odkázal půl milionu dolarů Spojeným státům (přibližně dvanáct milionů při dnešní hodnotě, čili jednu šestašedesátinu tehdejšího federálního rozpočtu), aby založily „zařízení ke zvyšování a šíření znalostí mezi lidmi“.

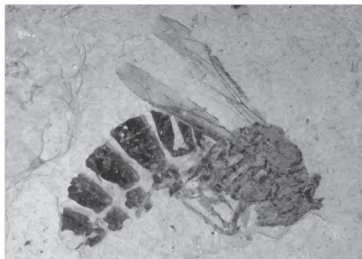
Přesto tohoto mecenáše do dnešních dnů halí tajemství. James Smithson zaprvé nikdy nevkročil na americkou půdu, a přitom tomuto novému národu odkázal svoje jmění i rozsáhlou sbírku minerálů. Smithson navíc během života nikdy nemluvil o úmyslu odkázat tak velkou částku Spojeným státům a po jeho smrti ho synovec kupodivu pohřbil v italském Janově a ne v Anglii. Jedním z důvodů, proč o tomto muži dnes víme tak málo, je to, že ke konci války Severu proti Jihu v roce 1865 vypukl v Hradu ničivý požár. Zatímco nižší patra zůstala ušetřena (poškodila je jen voda), horní poschodí shořela. Většina Smithsonianých ručně psaných poznámek – včetně deníků a výzkumných záznamů – byla zničena. Lidstvo tak přišlo o celoživotní dílo tohoto muže.

Záhady kolem Smithsona však neskončily jeho smrtí. V zimě 1903 odcestoval americký vynálezce Alexander Graham Bell navzdory přání správní rady Smithsonova ústavu do Itálie a otevřel Smithsonův janovský hrob. Smithsonovy kosti uložil do zinkové rakve a na palubě parníku se vrátil do Spojených států, kde Smithsonovy ostatky uložil v Hradu. Tam také zůstávají dodnes.

Proč tedy vynálezce telefonu neuposlechl přání svých kolegů a s takovým spěchem převezl Smithsonovo tělo? Bylo to jen tím, jak tvrdí většina lidí, že Smithsonův hrob ohrožovalo rozšiřování sousedního kamenolomu? Nebo šlo v případě výstředního Jamese Smithsona – který zničehonic daroval obrovskou částku, jehož odkaz zničil záhadný požár a jehož ostatky zachránila podivná cesta Alexandera Grahama Bella – o víc?

Chcete-li se dozvědět ohromující pravdu o temném americkém tajemství, čtěte dál...

POZNÁMKY Z PŘÍRODOVĚDNÝCH ZÁZNAMŮ

Palaeovespa florissantia, druh vosy, který žil před 34 miliony let. Snímek: National Park Service

Který živočich je nejvražednější? Spočtíme to. Žraloci zabíjejí zhruba šest lidí ročně, zatímco lvi zodpovídají přibližně za dvaadvacet obětí. Útoky slonů překvapivě ústí každoročně v pět set úmrtí. Hadí uštknutí mají na svědomí dvojnásobek: tisíc lidí ročně. My lidé je samozřejmě výrazně překonáváme, když zvládneme zabítet čtyři sta tisíc bližních každý rok. Nejhorší zabiják živočišné říše je ale mnohem menší a nebezpečnější. Konkrétně jde o komáry. Jako přenašeč řady nemocí – malárie, žluté zimnice, západonilské horečky a teď i viru Zika – zodpovídá tento drobný krev sající hmyz za více než milion úmrtí ročně. Komáří štípnutí jsou dokonce nejčastější příčinou úmrtí u dětí do pěti let věku.

O titul nejvražednějšího živočicha nicméně s komáry soupeří další: mouchy tse-tse způsobují každým rokem deset tisíc úmrtí. Příznačně pojmenované zákeřnice (*Reduviidae*) si vedou o něco líp s dvanácti tisíci. Celkově hmyz zabije každoročně jednu osobu ze šedesáti.

Proč je to důležité? Jde o varovné připomenutí, že nežijeme ve věku lidí, ale spíš – jak platí po víc než 400 milionů let – ve věku hmyzu. Zatímco lidé chodí po této planetě ubohých 300 000 let, hmyz existoval dávno před dinosaury, množil se, šířil a obsazoval všechny typy prostředí. Dokonce se objevila hypotéza, že hmyz přispěl k vyhynutí dinosaurů, pokud ho rovnou nezpůsobil. Jak? Analýzy nedávných fosilních nálezů doložily, že tito drobní predátoři napadali obří plazy oslabené klimatickými změnami na konci křídly, a tím významně přispěli k jejich záhubě přenášením chorob. Hmyz v onom pravěkému okamžiku využil

příležitosti, aby konečně zbavil planetu hlavní konkurence, s níž soupeřil o všechny nové rostliny a květiny – a jedním rázem ukončil věk dinosaurů.

To samozřejmě vede k otázce ohledně posledního konkurenta, s nímž hmyz soupeří o ztenčující se přírodní zdroje: *Nemůžeme být jejich dalším cílem my?*

Nedokážu přesvědčit sám sebe, že by dobrotivý a všemocný Bůh záměrně stvořil Ichneumonidae [lumkovité] s výslovným záměrem, aby se živili živými těly housenek...

– CHARLES DARWIN
v dopise botaniku Asu Grayovi z 22. května 1860

Jsou to krajně nedocenění tvorové.

– J. K. ROWLINGOVÁ,
Harry Potter a Ohnivý pohár

PROLOG

11.07 STŘEDOEVROPSKÉHO ČASU

31. PROSINCE 1903

JANOV, ITÁLIE

Kočár riskantně stoupal zasněženým Janovem a prudce projel ostrou zatáčkou v úzké uličce. Cestující silně tlačil čas.

Alexander Graham Bell, usazený vzadu, zasténal. Pořád se zotavoval z horečky, která ho skolila po transatlantické plavbě s manželkou. Situaci zhoršovala skutečnost, že po příjezdu do Itálie před dvěma týdny nic nešlo hladce. Italské úřady na každém kroku mařily jeho úmysl vyzvednout ostatky Jamese Smithsona, zakladatele Smithsonova institutu. Aby Alexander uspěl, musel se chovat jako špion a zároveň velvyslanec a rozdávat stejnou měrou úplatky jako lži. Ve svých pětapadesáti letech si na takovou hru připadal příliš starý. Stres si vyžádal svou daň.

Manželka mu sevřela zápěstí. „Aleku, možná bychom měli požádat kočího, aby zpomalil.“

Pohládl ji po ruce. „Ne, Mabel, počasí se zlepšuje. A Francouzi nám dýchají na krk. Je to teď, nebo nikdy.“

Před třemi dny, zrovna když sehnal všechna patřičná povolení, se objevili nějací vzdálení francouzští příbuzní Jamese Smithsona a vznesli nárok na jeho tělo, aniž by tušili, co je ve skutečnosti v sázce. Než se tato komplikace stačila změnit ve vážnou překážku, Bell přesvědčoval italské úřady, že jelikož Smithson odkázal veškeré jmění Spojeným státům, jistě k němu patří i tělo samotné. Tento názor Alexander ještě podpořil plnými hrstmi lir vtisknutých do správných rukou a – nepravdivým – tvrzením, že má podporu i prezidenta Theodora Roosevelta.

Nakonec jeho lest zabrala, ale nemohl počítat s tím, že nadlouho.

Vskutku je to teď, nebo nikdy.

Položil si dlaň na náprsní kapsu, kde měl přeložený kousek papíru s ohořelými okraji.

Mabel si toho všimla. „Myslíš, že to tam pořád může být? V hrobě, pohřben s tělem?“

„Musíme se přesvědčit. Někdo málem zničil toto tajemství už před půl stoleťm. Nesmíme dopustit, aby Italové tu práci dokončili.“

V roce 1829 pochoval Jamese Smithsona jeho synovec v Janově na malém hřbitově na útesu nad mořem. Tehdy hřbitov patřil Britům, ale Italové si podrželi právo na půdu pod ním. Během posledních několika let se do kopce pozvolna zakusoval sousední kamenolom a společnost, jež ho vlastnila, teď chtěla vytěžít celý kopec včetně hřbitova.

Když se správní rada Smithsonova ústavu doslechla o této hrozbě, proběhla diskuse, jestli mají být Smithsonovy ostatky zachráněny, než skončí v moři. V té době se k Alexanderovi dostal starý dopis prvního tajemníka Smithsonova ústavu Josepha Henryho, který dozoroval stavbu Hradu a nakonec zemřel v jeho zdech.

„Henry nebyl hlupák,“ zabručel sám pro sebe a pohladil svůj hustý plnovous.

„Vím, jak moc jsi ho obdivoval,“ řekla Mabel konejšivě. „A jak sis cenil jeho přátelství.“

Alexander přikývl.

Dost na to, abych se podle jeho pokynů vydal do Itálie k tomuhle hrobu.

V dopise datovaném rok před jeho smrtí Henry vyprávěl příběh z časů občanské války, když se vítězství začalo přiklánět na stranu Severu. Henry v jednom starém Smithsonově deníku narazil na zvláštní poznámku. Našel ji jen náhodou, když hledal další dokumentaci ke Smithsonovo dědictví a snažil se zjistit, proč se Smithson zachoval tak štědře k zemi, již ani nikdy nenavštívil. Tehdy objevil jedinou výjimku: část majetku, kterou neodkázal Spojeným stáům. V Hradu byla uchována celá Smithsonova sbírka minerálů – jeho celoživotní dílo –, až na jeden předmět, který měl podle Smithsonova nařízení jeho synovec pohřbit spolu s ním.

Zvláštní požadavek zaujal Henryho natolik, aby se pustil do horlivého studia dalších deníků a poznámek. Nakonec našel odkaz na předmět, který Smithson nazýval *Koruna démonů*. Smithson psal, jak lituje, že ho vynesl na světlo světa během výpravy do solného dolu poblíž Baltského moře, a tvrdil, že předmět může vypustit něco děsivého.

„*Hordy samotného pekla na tento svět...*“, zašeptal Alexander citát ze Smithsonova deníku.

„Opravdu věříš, že je to možné?“ zeptala se Mabel.

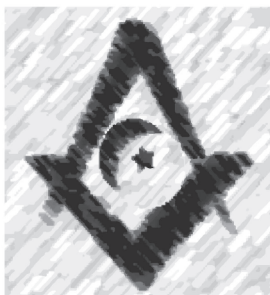
„Někdo tomu během občanské války věřil dost na to, aby se pokusil vypálit Smithsonův ústav do základů.“

Nebo si to aspoň Henry myslel.

Po objevu Smithsonova tajemství ho Henry probral s některými kolegy ze správní rady, a dokonce nahlas uvažoval o tom, jestli by se daný předmět nedal použít jako jakási zbraň. O tři dny později vypukl v Hradu záhadný oheň, který se zdál být zacílený konkrétně na Smithsonův odkaz – na jeho listiny i sbírku minerálů.

Henry z načasování požáru pojal podezření, že někdo z kolegů prozradil jeho obavy Konfederaci. Naštěstí měl Smithsonianův deník se zmínkou o daném předmětu ve vlastní kanceláři, takže unikl nejhorším plamenům, ačkoliv ne zcela: byl ohořelý a jeho části se ztratily. Henry se přesto rozhodl tento objev utajit a informoval o něm jen úzký okruh spojenců, jimž důvěřoval. Tato skupina vytvořila v muzeu tajný spolek, jehož členům byla během následujících let svěřována nejtemnější tajemství ústavu, informace často zamlčované i před prezidentem.

Jedním příkladem byl tajemný symbol vytetovaný na zápěstí ničemy, kterého Henry nakonec propojil s požárem. Muž zemřel, než ho stačili vyslechnout – podřízil si hrdlo dýkou. Henry načrtl do dopisu kopii toho symbolu, který sloužil jako varování budoucím generacím.

Znak připomínal zednářský symbol, ale nikdo netušil, jakou konkrétní skupinu představuje. O desítky let později, když byl ohrožen Smithsonianův hrob, Henryho skupina oslovila Alexandra a ukázala mu Henryho dopis. Přemluvili ho, aby se k nim přidal, s vědomím, že bude třeba někoho jeho význačnosti a proslulosti, aby dokázal uskutečnit plánovanou operaci na italské půdě.

Alexander sice nevěděl, co – a jestli vůbec něco – najde ve Smithsonianově hrobě, ale souhlasil, že se úkolu ujme, a dokonce financoval výpravu z vlastních prostředků. Bez ohledu na výsledek nemohl odmítnout.

Dlužím to Henrymu.

Kočár s nadskakováním projel poslední zatáčkou a dospěl na vrchol útesu. Vyvýšené stanoviště nabízelo výhled přes Janov až k přístavu plnému zimních nákladních lodí s uhlím – bylo jich tolik, až to vypadalo, že byste mohli překonat zátoku přeskokováním z jedné paluby na druhou. O něco blíž se rozkládal hřbitůvek ohraničený bílými zdmi korunovanými střepy rozbitého skla.

„Nějdeme pozdě?“ zeptala se Mabel.

Alexander chápal její obavy. Roh hřbitova už zmizel – sesul se do sousedního

lomu na mramor. Když Alexander vystoupil z kočáru na studený vítr, všiml si dole dvojice roztrášených rakví. Zachvěl se, ale ne zimou.

„Pospěšme si,“ řekl.

Provedl svou ženu hřbitovní bránou. Před sebou uviděl hlouček mužů v silných kabátech – bylo tu několik zaměstnanců státní správy a trojice dělníků. Shromáždili se u nápadného sarkofágu odděleného od zbytku hřbitova železným plotem s hroty. Alexander k nim přispěchal, schoulený před větrem, a jednou paží objímal manželku.

Kývl na amerického konzula Williama Bishopa.

Bishop postoupil dopředu a poklepal na hodinky. „Slyšel jsem, že sem vlakem z Paříže jede francouzský právník. Měli bychom si pospíšet.“

„Souhlasím. Čím dřív se nalodíme na *Princeznu Irenu* s kostmi našeho cťeného kolegy a vyplujeme zpátky do Ameriky, tím lépe.“

Začalo sněžit. Alexander přistoupil k hrobu a přečetl si prostý nápis na mramorovém podstavci.

*Posvátné
památce
váženého pána
Jamese Smithsona,
člena Královské společnosti
v Londýně,
který zemřel
v Paříži
26. června 1829
ve věku 75 let.*

Bishop se připojil k jednomu italskému zástupci a krátce s ním pohovořil. Brzy se dva dělníci pustili do práce sochory. Přelomili pečeť na mramorovém víku hrobky a zvedli ho. Zbývající dělník si vedle připravil zinkovou rakev. Jakmile do ní budou přemístěny Smithsonovy kosti, přiletují víko, aby v ní ostatky přečkaly cestu přes Atlantik.

Zatímco muži pracovali, Alexander se znovu zadíval na nápis. Ještě víc se zamračil. „To je divné.“

„Co je divné?“ zeptala se Mabel.

„Příše se tu, že Smithson zemřel ve věku pětasedmdesáti let.“

„No a?“

Alexander zavrtěl hlavou. „Smithson se narodil pátého června 1765. To podle mě znamená, že zemřel jako čtyřiašedesátiletý. Ten nápis se o jedenáct let mýlí.“

„Je to podstatné?“

Alexander pokrčil rameny. „Nemám zdání, ale předpokládám, že synovec by znal skutečný věk svého strýce, zejména když ho nechal vytesat do kamene.“

Víko sarkofágu se konečně zvedlo a Bishop přivolal Alexandera k hrobce. „Možná byste se toho měl ujmout vy.“

Jakkoliv si Alexander vážil Bishopova gesta, v první chvíli ho napadlo, že odmítne. Už však došel příliš daleko, než aby se teď odvrátil.

Dovedu to až do konce.

Připojil se k Bishopovi před otevřenou hrobkou a nahlédl dovnitř. Dřevěná rakev uvnitř se dávno rozpadla, takže tu zůstaly jen kosti pokryté silnou vrstvou prachu. Alexander uctivě sáhl dovnitř, odhrnul zbytky rakve a zvedl lebku, která zůstala překvapivě nedotčená. Zpola očekával, že se mu rozpadne v prstech.

Couvl a zadíval se do očních důlků zakladatele Smithsonova institutu.

Jak uváděl nápis na náhrobku, Smithson byl uznávaným členem Britské královské společnosti, jednoho z nejvýznačnějších vědeckých spolků na světě. Do konce ho přijali za člena ve stejném roce, kdy absolvoval univerzitu, neboť jeho vědecký talent zářil už v tak mladém věku. Poté jako chemik a mineralog cestoval po celé Evropě a sbíral vzorky minerálů i rud.

Přesto o něm zůstávalo mnoho věcí neznámých.

Jako například proč odkázal svoje jmění a sbírku Spojeným státům?

Jedna skutečnost však byla nezpochybnitelná.

„Za tolik vám vděčíme,“ zašeptal Alexander lebce. „Byla to štedrost vašeho ducha, která navždy proměnila naši mladou zem. Byl to váš odkaz, který naučil největší mozky Ameriky, aby odložily stranou malicherné ambice a spolupracovaly na společném dobru.“

„Dobře řečeno,“ poznamenal Bishop a natáhl ruce v rukavicích. Počasí se každou minutou zhoršovalo a konzul zjevně chtěl tuto záležitost vyřídit co nejrychleji.

Alexander se nepřel. Podal mu lebku, aby ji Bishop uložil do zinkové rakve, a obrátil se zpátky k hrobce. V jednom koutě už si všiml obdélníkového tvaru. Smetl z něj prach a pod ním se objevila kovová truhlice.

Mohlo by se jednat o zdroj takových obav?

Vyžadovalo od něj všechnu sílu, aby zvedl truhličku z hrobky. Byla velice

těžká. Odesl ji vedle a postavil ji na náhrobek. Bishop pokynul dělníkům, ať přemístí zbytek kostí, a přistoupil k Alexanderovi, stejně jako Mabel.

„To je ono?“ zeptala se.

Alexander se obrátil k Bishopovi. „Dovolte, abych vám to připomněl ještě jednou. O tomto předmětu nesmí existovat žádná oficiální ani neoficiální zmínka. Je vám to jasné?“

Bishop přikývl a ohlédl se na zbytek skupiny. „Přece jste jim štědře zaplatil za mlčení.“

Alexander spokojeně odjistil a otevřel víko truhličky. Uvnitř na vrstvě písku spočívalo cosi, co velikostí a barvou připomínalo dýni. Chvilí na předmět hleděl se zatajeným dechem.

„Co to je?“ zeptala se Mabel.

„Zdá se... vypadá to jako kus jantaru.“

„Jantaru?“ Do Bishopova hlasu pronikla hrabivost. „Je to cenné?“

„Trochu ano, ačkoliv nijak výjimečně. V podstatě se jedná o zkamenělou pryskyřici.“ Zamračil se a ještě víc se naklonil. „Bishope, požádal byste toho dělníka, jestli si smíme půjčit jeho lucernu?“

„Proč?“

„Jen se ho zeptejte, člověče. Nemáme celý den.“

Bishop odpěchal.

Mabel mu nahlédla přes rameno. „Co si myslíš, Aleku?“

„Něco tam vidím. V jantaru. Ale nedokážu to pořádně určit.“

Bishop se vrátil s lucernou v ruce.

Alexander ji vzal, nechal plamen zazářit jasněji a přiblížil ji k průhlednému kusu jantaru. Jantar zasvítil sytě medovou barvou a odhalil, co v něm bylo ukryto.

Mabel zalapala po dechu. „To jsou kosti?“

„Myslím, že ano.“

Smithsonova hrobka podle všeho neobsahovala jen jeho ostatky.

„Ale čemu patří?“ zeptal se Bishop.

„Netuším. Určitě něčemu pravěkému.“

Sklonil se ještě víc a přimhouřil oči. V centru jantaru spočívala malá, trojúhelníkovitá lebka o velikosti pěsti, s výraznou řadou ostrých zubů. Připomínala mu plazi lebky, možná lebku malého dinosaura. V zářícím kamenu se vznášel oblak jemnějších kostí. Alexander si představil, jak se dávná pryskyřice přelévá přes starý hrob toho tvora, unáší jeho kosti a navěky je zachycuje ve svém nitru.

Drobnější kosti vytvořily nad lebkou přízračnou svatozář.

Jako koruna.

Podíval se na Mabel, která se zhluboka nadechla, když si taky všimla toho vzoru. I ona věděla, že musí jít o předmět, který Smithson popisoval a který případně nazval Korunou démonů.

„Nemožné,“ zašeptala Mabel.

Alexander přikývl. V kapse měl ohořelou stránku z deníku, na niž Smithson zapsal své pozoruhodné tvrzení ohledně tohoto předmětu.

Muselo být nemožné, jak jeho manželka říkala.

Vybavil si Smithsonova slova.

Střežte se, to, co skrývá Koruna démonů, je velice živé...

Alexanderovi přeběhl hrůzou mráz po zádech.

... a připravené vypustit hordy samotného pekla na tento svět.

20.34 VÝCHODNÍHO LETNÍHO ČASU
3. LISTOPADU 1944
WASHINGTON, D. C.

„Pozor na potkany,“ upozornil James Reardon u vstupních dveří do podzemní chodby. „Tady dole v té tmě žijí pěkní mackové. Minulý měsíc jeden ukousl dělníkovi špičku palce.“

Archibald MacLeish potlačil znechucené zachvění a pověsil si sako na háček vedle dveří. Nebyl zrovna oblečený na podzemní výpravu, ale dostal se sem se zpožděním, protože se večerní schůzka v Knihovně Kongresu protáhla.

Podíval se na pět schodů vedoucích do staré podzemní chodby propojující Smithsonianův hrad se sousední budovou naproti. Novější stavba, Muzeum přírodních dějin, byla dokončena v roce 1910, když koňmi tažené vozy přesunuly deset milionů předmětů z Hradu do jejich současného domova. V následujícím desetiletí se mezi oběma budovami chodilo touto dvě stě metrů dlouhou chodbou, ale po pozdějších modernizacích byla chodba uzavřena a používána jen zřídkakdy, když se do ní zašli podívat údržbáři.

A zřejmě tu taky bydlí přerostlí hlodavci.

Archibald přesto věřil, že by se pro ni mohlo najít nové využití. Jako momentální knihovník Kongresu a vedoucí Výboru pro uchování kulturních památek dostal na začátku druhé světové války za úkol zajistit národní poklady. V obavách před bombardováním, jaké postihlo Londýn, osobně dohlížel na převoz dokumentů nevyčísitelné hodnoty – Deklarace nezávislosti, Ústavy, dokonce i výtisku Gutenbergovy Bible – do bezpečí Fort Knoxu. I Národní galerie umění přestěhovala nejcennější mistrovská díla do Biltmore House v Severní Karolině, zatímco Smithsonianovo muzeum schovalo Hvězdami posetý prapor do Národního parku Shenandoah.

Archibaldovi se nicméně nelíbil nesystematický přístup k tak důležitým věcem. Už v roce 1940 doporučoval výstavbu krytu odolného proti bombám pod národním parkem National Mall jako trvalejší řešení. Kongres bohužel jeho návrh odmítl jako příliš nákladný.

Navzdory této překážce se Archibald svého nápadu nikdy nevzdal – proto se teď ocitl na podzemních podlažích Smithsonianova hradu, kde byly připraveny dočasné kryty pro zaměstnance muzea. Před třemi týdny Archibald najal dvojici techniků, aby sepsali studii proveditelnosti a zjistili, zda by se takový kryt s přístupem z této chodby dal postavit v tajnosti. Předevčírem technici během prů-

zkumu objevili v polovině tunelu pod Mallem postranní dveře, schované za potrubím a zazděné.

Archibald okamžitě informoval Jamese Reardona, současného podsekretáře Smithsonova institutu. James jako dlouholetý přítel podporoval Archibaldovu snahu o vybudování krytu. Oba doufali, že tento objev vyvolá novou vlnu zájmu, zejména vzhledem k tomu, *kdo* tuto místnost podle všeho ukryl. Na ocelových dveřích se po stržení cihel objevila plaketa se jménem.

Alexander Graham Bell.

A spolu s ním varování.

Za těmito dveřmi se nachází zázrak a zároveň nebezpečí, jemuž není rovno. Může jednou provždy změnit cestu, po níž se ubírá lidstvo, nebo, ve špatných rukách, nás stejně tak může odsoudit k záhubě. My, níže podepsaní, považujeme tento předmět za příliš nebezpečný, než aby se dostal na světlo světa, ale neopovažujeme se ho zničit, neboť v jeho srdci leží možný klíč k životu po smrti.

To bylo pozoruhodné tvrzení, ale důvěryhodnost mu dodávaly podpisy pěti členů správní rady Smithsonova institutu. James si ta jména ověřil. Všichni už byli po smrti a nepodařilo se najít žádný jiný záznam o okolnostech, které vedly Bella a tuto pěťici, aby něco schovali pod National Mall a navíc ještě vyvinuli takové úsilí utajit to před ostatními členy správní rady.

Archibald jejich snahu o utajení respektoval, a tak o objevu dveří řekl jen svému příteli Jamesovi. Oba technici museli přísahat, že nic neprozradí, a teď na ně čekali dole, připravení překonat zámek, aby na vlastní oči spatřili, co před čtyřmi desetiletími vyžadovalo takové tajnůstkářství.

„Měli bychom si pospíšet,“ poznamenal James s pohledem upřeným na kapesní hodinky.

Archibald jeho obavy chápal. Už teď měli kvůli němu hodinové zpoždění. „Odved mě tam.“

James nahrbeně prošel dveřmi a pokračoval dolů po schodech. Pohyboval se čile, zatímco Archibald potřeboval delší čas, aby sestoupil po příkrém, úzkém schodišti. James byl ovšem o patnáct let mladší a jako geolog trávil víc času na nohách v terénu. Archibald byl čtyřiapadesátiletý básník, kterého Franklin Delano Roosevelt přesvědčil, aby přijal sedavé zaměstnání – nebo, jak to Archibald původně popisoval, *prezident se rozhodl, že chce být knihovníkem Kongresu.*

Vešel do vlhké chodby osvětlené řadou elektrických žárovek s mřížovými kryty připevněných pod nízkým stropem. Několik bylo rozbitých nebo chybělo, takže v chodbě zůstávaly dlouhé temné úseky.

James rozsvítil silnou baterku a pustil se do tunelu jako první.

Archibald ho následoval. Chodba sice byla dost vysoká, aby kráčel vzpřímeně, ale přesto se hrbil a měl hlavu skloněnou pod tmavým potrubím probíhajícím pod stropem. Zejména když z něj občas zaslechl škrábání drápků a šramot pohybujících těl.

Po pár minutách se James najednou zastavil.

Archibald do něj málem vrazil. „Co se...?“

Z chodby před nimi se ozvalo několik ostrých prásknutí.

James se ohlédl a ustaraně se zamračil. „Střelba.“ Zhasil baterku a vytáhl z pouzdra pod pracovní bundou pistoli Smith & Wesson. Archibald nevěděl, že je James ozbrojený, ale vzhledem k rozměrům zdejší podzemní havěti dávala přítomnost zbraně smysl.

„Vrať se.“ James mu podal baterku a sevřel pažbu zbraně oběma rukama. „Sežeň pomoc.“

„Kde? Hrad je v tuhle hodinu prázdný. Než někoho přivedu, bude pozdě.“ Archibald zvedl dlouhou, těžkou baterku jako kyj. „Půjdeme spolu.“

Spor rozhodl tlumený výbuch.

James stiskl rty a vykročil dál. Držel se těsně u stěny a pokud možno ve stínu. Archibald ho napodobil.

Po několika krocích se přes něj převálil oblak prachu hnaný explozí. Archibald bojoval s kašlem, ale vzduch se rychle pročistil. Totéž se nedalo říct o chodbě. Po podlaze a po potrubí se hnaly tmavé obrysy.

Potkani... Stovky potkanů.

Archibald potlačil výkřik a přitiskl se ke stěně. Něco na něj spadlo shora, přistálo mu to na rameni a s ostrým zapištěním to uskočilo. Další těla mu proudila přes boty. Několik mu dokonce vylezlo po nohavicích, jako kdyby představoval strom v rozvodněné řece.

Jamese před ním to podle všeho nijak nerozhodilo. Pokračoval dál a nevyšimal si hemžení pod nohama.

Archibald zaskřípal zuby a počkal, dokud se nepřehnal největší nápor potkanů. Pak odspěchal za Jamesem.

Když oba dorazili k temnému úseku chodby s rozbitými žárovkami, vepředu se objevila záře dvou luceren postavených na zemi. V ostrůvku světla leželo tělo.

Jeden z techniků.

Odněkud zleva se objevily další stinné postavy.

Tři maskovaní muži.

James si klekl na koleno a bez váhání vypálil. Při hlasitém prásknutí Archibald nadskočil. Vystřel ho na okamžik ohlušil.

Jeden z vetřelců se zapotácel a zhroutil se na stěnu.

James se vymrštil na nohy a vyběhl. Zároveň s tím vypálil podruhé. Archibald na zlomek vteřiny ztuhl, ale pak se dal taky do pronásledování. V následném zmatku, ozařovaném záblesky výstřelů, viděl, jak se jeden z maskovaných mužů snaží zvednout zraněného spolence na nohy, ale James nepolevoval a pátil za běhu pořád dál. Od okolních trubek a betonových stěn se odrážely projektily.

Třetí vetřelec utekl chodbou s těžkým pytlem v ruce a přitom naslepo přes rameno opětoval palbu. Jeho střely zdaleka míjely cíl, protože muž zjevně přikládal větší váhu útěku než boji. Jeho společník ho nakonec následoval – Jamesova střelba ho přinutila opustit tělo zhroucené na zemi.

Když se James s Archibaldem přiblížili, srazil je další výbuch. Z otevřených dveří vlevo vyšlehly plameny.

Archibald si zastínil obličej rukou.

Jen co oheň ustoupil, James opět vyběhl.

Archibald u dveří rychlým pohledem zhodnotil škody. Technika, který ležel bezvládně na prahu, zastřelila rána do týla. Druhý byl mrtvý v sousední místnosti a jeho oblečení stravovaly plameny od exploze. V zadním koutě malé betonové kobky zuřil další oheň, proměňoval ji ve výheň, živenou policií na knihy a svazky, jež na ní kdysi stály. V dusivém vzduchu plném dýmu se vznášely hořící stránky.

James se sklonil k ležícímu útočníkovi, uhasil jeho šaty a prohledal ho.

Archibald nespouštěl oči ze sousední místnosti. Uprostřed stál do pasu vysoký mramorový podstavec, pod ním ležela převrácená a otevřená kovová truhlice, patrně shozená výbuchem. Zdálo se, že je prázdná až na hromádku písku, který se z ní při pádu vysypal.

Vybavil si těžký pytel v rukách prchajícího zloděje. Bylo mu jasné, že ať tu Bell a jeho kolegové schovali cokoliv, teď to bylo pryč. Přesto si zakryl ústa a nos dlaní a vrhl se do stěny z horka, protože si všiml, že z písku cosi vyčnívá.

Obešel mrtvého technika, aby se dostal k truhlici, shýbl se a sáhl po obnaženém předmětu. Zdálo se, že se jedná o zbytky starého pracovního sešitu nebo deníku. Kožený obal byl zčernalý od ohně mnohem staršího než ten, který zuřil opodál. Archibald notesem zběžně zalistoval a zjistil, že většina stránek je zuhelnatělá nebo chybí – ale ne všechny.

Odhadoval, že si zloději patrně zbytků starého deníku v písku na dně truhlice nevšimli. Vycítil, že jeho objev je významný, a vrátil se s deníkem do chodby.

„Podívej se na tohle,“ oslovil ho James.

Seděl na patách a Archibald viděl, že zloději strhl vlněnou masku.

Archibalda ten pohled ohromil. „Panebože... je to žena.“

To ale nebylo jediné překvapení. Zlodějka měla černé vlasy, široké lícní kosti a vzhledem k tvaru mrtvých očí se nedalo pochybovat o jejím původu.

„Japonka,“ zašeptal Archibald.

James přikývl. „Nejspíš japonská špihonka. Ale chtěl jsem ti ukázat tohle.“ Zvedl její ruku a odhalil tetování na vnitřní straně zlodějčina zápěstí. „Co si o tom myslíš?“

Archibald se sklonil blíž a zamračeně si prohlížel symbol.

„Tušíš, co by to mohlo znamenat?“ zeptal se ho James.

Archibald se ohlédl k hořící místnosti. Zprohýbané dveře ležely opodál, vytržené výbuchem z pantů. Ve světle plamenů zářila kovová plaketa s nápisem, jako kdyby zdůrazňovala, jaká hrozba tu byla schovaná.

... *nebezpečí, jemuž není rovno.*

„Ne,“ odpověděl Archibald, „ale v zájmu naší země – a možná celého světa – to musíme zjistit.“

1. ČÁST

Kolonizace

1. KAPITOLA

SOUČASNOST

8. BŘEZNA 15.45 BRAZILSKÉHO ČASU

ILHA DA QUEIMADA GRANDE, BRAZÍLIE

Mrtvola muže ležela obličejem dolů, zpola na písku, zpola v trávě.

„Tomu darebákovi se skoro podařilo dostat zpátky na loď,“ poznamenal profesor Ken Matsui.

Ustoupil, aby lékařka jejich skupiny – mladá žena jménem Ana Luiz Chavosová – ohledala tělo. Kdokoliv oficiálně vstoupil na Ilha da Queimada Grande, ostrov něco přes třicet kilometrů od brazilského pobřeží, s sebou musel mít lékaře a zástupce brazilského vojenského námořnictva.

Jejich vojenský doprovod, nadporučík Ramon Dias, si prohlédl malý motorový člun schovaný mezi skalami o pár kroků dál. Výsměšně si odfrkl a plivl do vln. „*Caçador furtivo... idiota.*“

„Říká, že ten muž musel být pytlák,“ vysvětlil Ken svému postgraduálnímu studentovi. Přicestovali na tento odlehlý brazilský ostrov z Cornellovy univerzity.

Oscar Hoff byl sedmadvacetiletý, hladce vyholený mladík s tetováním na levé paži. Vypadal jako pouliční drsník, ale jednalo se jen o zdání, určené mladým studentkám, které uvěřily, že obal odpovídá obsahu. Z jeho momentální nažloutlé bledosti a stísněně sevřených rtů bylo jasné, že jde o první mrtvolu, na kterou student narazil. Stav těla samozřejmě situaci nijak nevylepšoval. Tělo obrali ptáci a okolní písek hyzdila široká černá skvrna.

Doktorku Chavosovou stav mrtvolu podle všeho nijak neznepokojoval. Prohlédla jednu nahou paži, pak druhou a sedla si na paty. Věčně portugalsky oslovila Diase a ohlédla se přes mořské vlny ke slunci visícímu nízko nad obzorem. Do západu zbývaly jen dvě hodiny.

„Je mrtvý nejmiň tři dny,“ odhadla Ana Luiz nahlas a ukázala na mužovu levou paži. Mezi loktem a zápěstím většina tkání zčernala a mezi odumřelým masem prosvítala bílá kost. „Hadí uštknutí.“

„*Bothrops insularis,*“ řekl Ken a rozhlédl se po okolních skaliskách i k deštému lesu, který porůstal tento stoakrový ostrov. „Křovinář ostrovní.“

„Proto se tomuhle místu říká Hadí ostrov,“ řekl Diaz. „Tohle je jejich ostrov. A vy uděláte dobře, když to budete respektovat.“

Právě nadvláda křovinářů nad ostrovem – i stupeň jejich ohrožení – omezily přístup na Queimada Grande jen na brazilské námořnictvo. Přijížděli sem každé dva měsíce kvůli údržbě zdejšího osamělého majáku. I maják byl automatizován poté, co rodina prvního správce – manželka, muž a tři děti – zahynula během jediné noci, když do stavby otevřeným oknem pronikli hadi. Rodina se pokusila utéct, ale pokousali je další křovináři visící z větví kolem stezky k pobřeží.

Od té doby sem měli turisté zakázaný vstup. Směl sem zavítat jen tu a tam nějaký vědecký tým, ale i vědce musel doprovázet lékař vybavený protijedem a vojenský průvodce.

Jako dnes.

Kenovi se s významnou pomocí japonských mecenášů podařilo zorganizovat tuto cestu na poslední chvíli, těsně před tím, než sem zítra podle předpovědi udeří bouře. Spolu se svým studentem musel spěšně opustit hotel v malé pobřežní vesnici Itanhaém, aby využil této jedinečné příležitosti. Jen tak tak se jim podařilo dorazit k lodi včas.

Ana Luiz se postavila. „Měli bychom odebrat a uložit vaše dva vzorky a vrátit se k pevnině, než se setmí.“ Jejich člun Zodiac spočíval na pláži v sousední písčité zátocě. „Potmě tu opravdu není o co stát.“

„Pospíšíme si,“ slíbil Ken. „Nemělo by to trvat dlouho vzhledem k tomu, kolik křovinářů na ostrově žije.“

Podal Oscarovi dlouhé bidlo s hákem a udělal mu několik posledních pokynů. „Na tomhle ostrově žije zhruba jeden had na každý čtvereční metr. Takže se drž zpátky a nech mě vést. A nezapomeň, že jsi pořád jenom krok nebo dva od smrti schované za kamenem nebo na stromě.“

Oscar střílel pohledem po mrtvole na zemi. To byla patrně dostatečná připomínka, aby byl mimořádně opatrný. „Proč... proč by někdo tak riskoval a jezdil sem sám?“

„Jediný křovinář má na černém trhu cenu až dvaceti tisíc dolarů,“ odpověděla Ana Luiz. „Někdy i víc.“

„Pašování zvířat z volné přírody je velký byznys,“ vysvětlil Ken. „Na takové biopiráty jsem narazil v nejrůznějších koutech světa.“

A tohle tělo rozhodně není první obětí takové chamtivosti, kterou jsem kdy viděl.

Ačkoliv byl Ken jen o deset let starší než jeho postgraduální student, většinu času trávil v terénu a cestoval po různých částech světa. Měl dva doktoráty: z entomologie a toxikologie, které spojil do oboru takzvané *venomiky*, studia látek z jedovatých živočichů.

Tato kombinace byla obzvláště příhodná vzhledem k jeho míšeneckému původu. Otec byl Japonec z první generace a dětství strávil v internačním táboře

v Kalifornii, zatímco Kenova německá matka se přistěhovala do Ameriky jako mladá dívka po válce. Když Ken vyrůstal, oblíbeným rodinným žertem bylo, že vytvářejí uprostřed předměstí vlastní miniaturní Osu.

Před dvěma roky rodiče během jediného měsíce zemřeli a zanechali po sobě svůj odkaz v Kenově bledé pleti, hustých tmavých vlasech a mírně zešikmených očích.

Jeho míšenecký původ – který Japonci označují jako *hafu* – mu nepochybně pomohl získat současný grant. Výzkumnou cestu na Queimada Grande částečně financovala japonská farmaceutická firma Tanaka Pharmaceuticals. Cílem bylo objevit další zázračný lék ukrytý ve směsi toxinů obyvatel tohoto ostrova.

„Tak pojďme,“ řekl Ken.

Oscar ztěžka polkl a přikývl. Pohrával si s roztažitelnými kleštěmi na hady. Tímto nástrojem se had dal chytit naprosto bezpečně, ale Ken dával přednost prostému háku, který způsoboval zvířeti menší stres. Pokud se kleště použijí příliš násilně, had může zareagovat na hrozbu útokem.

Vyrazili z pláže. Všichni opatrně našlapovali v kožených botách vysokých do půli lýtek. Písek rychle vystřídal skalnatý pás s nízkými křovisky. O padesát metrů dál začínal temný lem deštného lesa.

Doufejme, že při hledání vzorků nebudeme muset jít až tam.

„Pátrej pod keři.“ Ken předvedl, co má na mysli – natáhl bidlo s hákem a zvedl nejnižší větev. „Ale nepokoušej se je tam chytat. Nech je, ať se vyplazí na otevřené prostranství.“

Oscarovi se trásly kleště v ruce, když se pokusil napodobit Kenův příklad u nejbližšího keře.

„Zhluboka se nadechni,“ radil mu Ken. „Víš, jak na to. Cvičili jsme to doma v zoo.“

Oscar se zašklebil a prozkoumal první keř. „Tady... je čisto.“

„Prima. Pěkně krok za krokem.“

Pokračovali dál, s Kenem v čele. Snažil se Oscara uklidňovat nenuceným vyprávěním. „Kdysi se věřilo, že křovináře přivezli na ostrov piráti, kteří chtěli chránit zakopaný poklad.“

Ana Luiz se zasmála, ale Dias se nad tím pomyšlením jen zamračil.

„Takže to asi nebyli piráti,“ řekl Oscar.

„Ne. Tahle konkrétní populace hadů na ostrově uvízla zhruba před jedenácti tisíci lety, když stoupla hladina moře a zalila úžinu, která ostrov propojovala s pevninou. V izolaci na ostrově neměli žádné opravdové nepřátele a rychle se rozmnožili. Jediný zdroj potravy se ale nacházel nahoře v korunách.“

„Ptáci.“

„Ostrov je na hlavní trase stěhovavých ptáků, takže se kořist hadů každoročně obnovuje. Na rozdíl od pozemské kořisti je ale chytání ptáků složitější. I po vyšplhání na strom hadi nemůžou pronásledovat ptáka, který po uštknutí odletí. A tak si vyvinuli toxicitější jed, pětkrát silnější, než mají jejich bratrance na pevnině.“

„Aby zabíjeli ptáky rychleji.“

„Přesně tak. Jed zdejšího křovináře je skutečně jedinečný a obsahuje spoustu toxinů, které nezpůsobují jen rozpad tkání, ale taky selhání ledvin a srdce, krevní výrony do mozku a krvácení ve střevech. Právě látky, které působí na krevní buňky, se můžou hodit pro vývoj nových léků na srdeční choroby.“

„A proto jsme tady,“ doplnil Oscar. „V naději, že najdeme další zázračný lék.“

Ken se usmál. „Nebo s tím aspoň počítají lidi z Tanaka Pharmaceuticals.“

Ve skutečnosti nešlo o ztřeštěné očekávání. Captopril, nejprodávanější lék firmy Bristol-Myers Squibb proti vysokému krevnímu tlaku, byl izolován z blízkého příbuzného zdejších hadů, z druhu *Bothrops jararaca*, křovináře žararaka, rovněž žijícího v Brazílii.

„A kdo ví, co dalšího můžeme v těch rozmanitých jedech z tohoto ostrova objevit?“ dodal Ken. „Elan Pharmaceuticals právě uvedli na trh Prialt, účinné analgetikum odvozené z toxinu jedovatých homolic. Pak je tu bílkovina objevená v jedu korovce jedovatého, kterou testují jako možný zázračný lék na Alzheimer. Firmy po celém světě investují významné peníze do výzkumných programů na studium různých jedů.“

„Zdá se, že je vhodná doba být toxikologem, který se specializuje na jedovaté živočichy,“ zazubil se na něj Oscar. „Možná bychom si měli založit vlastní firmu. Jed a Utrejch s. r. o.“

Ken ho rozverně dloubl hákem. „Soustřed se na chycení svého prvního vzorku, pak si promluvíme o partnerství ve firmě.“

Oscar s úsměvem přistoupil k dalšímu trnitému keři. Shýbl se a zvedl spodní větvě. Cosi prudce vyrazilo po kamenech. Oscar vyjel a odpotácel se dozadu. Přitom vrazil do Any Luiz a oba upadli na zem.

Šedesáticentimetrový had si to namířil přímo k jejich teplým tělům.

Ken vyrazil bidlem a nabral hada za prostředek těla. Zvedl ho do výšky, ale opatrně, aby ho neodhodil. Tělo hada na háku okamžitě ochablo, jen hlava se kývala a mrskala jazykem.

Oscar se snažil odlézt ještě dál.

„Neboj. Tohle je jiný obyvatel ostrova. *Dipsas indica*. Šnekožrout. Dokonale neškodný.“

„Já... myslel jsem, že se na mě snaží zaútočit,“ vykotal Oscar a zarděl se.

„Šnekožrout je za normálních okolností mírumilovný. Připouštím, že je

zvláštní, jak se na vás vrhl.“ Ken se ohlédl směrem, kterým had vyrazil. „Možná se ale jenom snažil dostat k pláži.“

Jako ten pytlák...

Zamračil se nad tou myšlenkou a podíval se opačným směrem ke skalnatému valu a lesu za ním. Položil hada na zem a nechal ho, ať se odpláží směrem k písku.

„Pojďte,“ řekl Ken a vykročil do svahu.

Za kamenným valem se otvírala prohlubeň plná písku. Ken se v šoku zastavil na jejím okraji a vstřebával neuvěřitelný pohled před sebou.

Většinu kamenů a plochy písku pokrývala spleť žlutozlatých těl. Byly jich tu stovky. Samí křovináři ostrovní, zdejší králové.

„Panebože,“ vydechl Oscar a viditelně se roztrásl.

Ana Luiz se pokřížovala, zatímco Dias zvedl brokovnici a namířil ji do prohlubně. Byla to zbytečná opatrnost.

„Vypadá to, že jsou všichni mrtví,“ řekl Ken.

Ale co je zabilo?

Žádný z metrových hadů se nehýbal. A nebyli tu jen křovináři. Dole leželo další tělo, obličejem dolů a nehybně.

Dias portugalsky oslovil Anu Luiz. Lékařka přikývla. Ken rozuměl z jejich řeči dost na to, aby odhadl, že se jedná o kolegu toho pytláka z pláže. Přinejmenším měli ti dva muži podobné oblečení.

Ačkoliv nehrozilo bezprostřední nebezpečí, hrůzný pohled všechny přimrazil na místě.

Jako první promluvil Oscar. „Ten chlápek ještě dýchá?“

Ken přimhouřil oči. *Určitě ne.* Ale Oscar měl zřejmě ostřejší zrak než ostatní. Muži se skutečně zvedala a klesala hrud, byť jen mělce a přerývaně.

Ana Luiz potichu zaklela, sejmula si z ramene lékařskou brašnu a vykročila ze svahu.

„Počkejte,“ zarazil ji Ken. „Nechte mě jít jako prvního. Někteří hadi můžou být ještě napůl živí. A i mrtví hadi můžou uštknout.“

Ana Luiz se na něj ohlédla a nevěřicně se zamračila.

„Existuje bezpočet příběhů o lidech, kteří usekli chřestýši nebo kobře hlavu a ta je kousla, když se ji pokusili zvednout. Ještě o několik hodin později. Řada studenokrevných živočichů má stejné posmrtné reflexy.“

Vydal se před ní a hákem odstraňoval z cesty všechny hady. Pozvolna postupovali dolů. Všichni křovináři se zdáli být skutečně mrtví. Nijak nereagovali na jejich průchod ani přítomnost, což bylo vzhledem k agresivní povaze tohoto druhu jasné znamení.

Cestou dolů ucítil cosi zvláštního. Jednalo se o očekávaný pach masa pone-

chaného příliš dlouho na slunci, ale pod ním zaznamenával nepříjemně sladkou vůni, jakou vydává květina, která roste z hniloby.

Z té vůně se mu z nějakého důvodu rozbušilo srdce, jako kdyby vycítilo jakési neznámé nebezpečí.

Zbystřenými smysly si konečně všiml, že sousední deštný les je znepokojivě tichý. Žádné štěbetání ptáků, žádný bzukot hmyzu, jen ševelení listů. Zastavil se a zvedl ruku.

„Co se děje?“ zeptala se Ana Luiz.

„Vraťte se.“

„Ale...“

O krok ustoupil a potom o další. Postrkoval ji za sebou pryč. Soustředil se na mrtvolu na zemi. Ze svého místa viděl tomu muži do obličeje – oči zmizely a nos měl zalepený černou krví, která mu uzavírala nosní dírky.

Byl mrtvý.

Přesto se jeho tělo hýbalo – ale zjevně ne posledními nádechy.

Něco v něm je. Něco živého.

Ustupoval čím dál rychleji. Přesto se bál spustit oči z těla. Slyšel, jak za ním Ana Luiz dospěla k ostatním na skalnatém valu. Z deštného lesa se ozval nový zvuk. Ze stínu zaznělo tiché hučení, z něhož se mu zježily všechny chloupky na těle. Hukot doprovázelo podivné duté klepání. Ken ho chtěl připsat větším, které do sebe narážely, ale nefoukal žádný vítr.

Místo toho si představil chrastění kostí.

Prudce se otočil a vyběhl posledních pár metrů do svahu.

Bez dechu ze sebe vypravil: „Musíme zmizet z tohoto os...“

Jeho slova přerušil výbuch. Vpravo se k nebi vznesla ohnivá koule – ze zátoky, kde nechali svůj člun. Z oblaku dýmu se vynořil malý černý vrtulník a z břicha mu zarachotila střelba. Kulky se odrážely od skal a zatínaly se do písku.

Oscar padl jako první – z hrdla mu zbývaly krvavé trosky.

Dias se pokusil opětovat střelbu, ale zhroutil se na záda.

Ana Luiz se otočila k útěku, jen aby ji kulky zasáhly do zad.

Ken se vrhl zpátky do prohlubně, ale byl příliš pomalý. V rameni mu vybuchla bolest a náraz ho roztočil ve vzduchu. Dopadl na zem a skulil se ze svahu přes studená těla mrtvých křovinářů.

Když se zastavil, zůstal nehybně ležet, zpoila pohřbený mezi hady. Slyšel, jak vrtulník prolétá nad ním a nízkým obloukem se vrací.

Ken zatajil dech.

Stroj se konečně přesunul k pláži, patrně aby zkontroloval, že jejich člun je zničený. Ken slyšel, jak se tepání vrtule vzdaluje.

Odlétají?

Bál se pohnout, i když se z deštného lesa blížilo hučení, teď už hlasitější. Zvedl hlavu natolik, aby viděl nejbližší skupinu stromů. Mezi větvemi se objevoval opar, tmavší než stíny, a stoupal korunami. Podivné klepání získalo na síle a bylo čím dál zuřivější.

Něco se blíží...

Vtom se svět změnil v oheň.

Z lesa zaduněly výbuchy a k nebi vyšlehly spirály plamenů. Kanonáda explozí se prohnila celou zalesněnou částí ostrova. Kolem Kena pršely hořící kousky roztržštěných kmenů a větví. Přes kameny se valil černý kouř, dusivý a hořký, a pohlcoval zbytek ostrova.

Ken se s kašláním a dávením hrabal z prohlubně.

Vzadu na jazyku cítil hořkou chemickou pachutí.

Napalm..., nebo nějaký jiný zápalný defoliant.

S pálicími plícemi přešel skalnatý val a skutálel se k pláži. Hrabal se k vodě, k loďce pytláků, zamaskované mezi kameny. Modlil se, aby dým zakryl jeho únik. Zpola oslepený nahmatl pod rukama studenou vodu, vklouzl do moře a pomalu se plížil k ukryté lodi.

Požár za ním se šířil a pohlcoval celý ostrov do základů.

Ken dospěl k člunu, přešel přes okraj a zhroutil se na záda. Počká na západ slunce a pak teprve se odváží na otevřené moře. To už by ho kouř a tma měly ochránit před očima na nebi.

Nebo v to aspoň doufal.

Bolest v rameni mu pomáhala v soustředění. Vzduvalo se v něm předsevzetí, stejně palčivé jako ohnivá bouře za ním.

Přítáhl si k hrudi svůj pytel.

Byl v něm jeden mrtvý křovinář, kterého před útekem sebral.

Zjistím, co se tady stalo.

2. KAPITOLA

4. KVĚTNA 8.38 JAPONSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU TOKIO, JAPONSKO

Stařec klečel v chrámové zahradě na kamenné cestě ve formálním, tradičním sedu označovaném jako *seiza*, s rovnými zády a nohama složenými pod sebou. Nevšiml si silné bolesti v devadesátiletých kolenních kloubech. Starobylou pagodu Kan`ei-dži za ním zdobily poslední květy sakur. Vrchol období, kdy se rozzáří stromy, minul před třemi týdny, kdy do Tokia proudily davy turistů, aby obdivovaly a fotografovaly nádhernou harmonii kvetoucích parků.

Takaši Ito měl raději závěrečné dny každého období. Ve vzduchu visela melancholie, která souzněla se smutkem v jeho srdci. Malým vějířem smetl uschlé, křehké květní lístky z kamene vysokého do pasu, který stál před jeho koleny.

Mávnutí vějíře narušilo proužky dýmu stoupající z malé kadidelnice u základny kamene. Vůně se linula ze směsi *kyara*, druhu vonného tmavého agarového dřeva, a *koboku*, výtažku z kůry magnólie. Takaši si přivál stužky dýmu k sobě, aby v nich hledal pozhennání a tajemství, které přinášejí.

V tu chvíli se mu – tak jako často – z paměti vynořil úryvek z básně Otagaki Rengecu, buddhistické jeptišky z devatenáctého století.

*Jediný proužek
vonného dýmu
z tyčinky kadidla
mizí beze stopy:
Kam odchází?*

Sledoval očima černou stužku kouře, dokud se nerozplynula. Nechávala po sobě jen sladkou vůni.

Vzdychl.

Jako ty před tolika lety, má nejdražší Miu.

Při modlitbě zavřel oči. Každý rok sem chodil, na výročí jejich svatby, když Miu potají spojila své srdce s jeho. Tehdy jim bylo teprve osmnáct a byli plní nadějí na společný život, spojení láskou stejně jako vytyčeným cílem. Deset let spolu trénovali a pilovali potřebné schopnosti. Během těch krutých dob slavili

úspěchy a ošetřovali si rány, které jim uštědřili tvrdí mistři. Nadřizení je dali dohromady, protože se jejich schopnosti doplňovaly. On byl nepoddajný kámen, ona proudící voda. On byl bouře a síla, ona ticho a stín.

Považovali se za nepřemožitelné, zejména když byli spolu.

Ušklíbl se nad takovou mladickou pošetilostí.

Otevřel oči a naposledy vdechl kouř z kadidla. Třísky *kyary* shořely na popel. *Kyara* byla na váhu dražší než ryzí zlato. I její název v dávné japonštině znamenal „drahocenný“.

Každým rokem ji zapaloval na památku Miu.

Ale toto výročí bylo výjimečné.

Sklopil oči k doutnajícím tyčinkám *koboku* na slídovém talířku. Ty byly v tomto obřadu nové. Pálení *koboku* představovalo stovky let starou tradici samurajských bojovníků na očistu mysli a těla před bojem. Takto naplňoval svou lásku k Miu starým slibem.

Pomstít její smrt.

Díval se na kámen před sebou s vyrytým starobylým písmem. Nebyl to manželčin náhrobní kámen. O její tělo přišel před dávnými věky. Takaši si vybral tento žulový blok, aby posloužil jako provizorní pomník, díky slovům, jež do něj v roce 1821 zapsal její pradědeček Sessai Macujama.

Její předek ho umístil do těchto buddhistických zahrad, aby utěšil duchy těch, které zabil. Sessai byl velký mecenáš přírodních věd a financoval vznik mnoha svazků a textů včetně anatomické studie hmyzu *Čuči-jo*, nyní považované za národní poklad vzhledem k uměleckému ztvárnění motýlů, cvrčků, kobylek a dokonce i much, které dokazovalo, že krásu lze nalézt i u nejmenších tvorů. Kvůli vzniku takového díla muselo zahynout mnoho zástupců hmyzu, polapených a přišpendlených ve jménu vědy. Sessai Macujama z provinilosti vztyčil tento pomník na jejich památku, aby uctil jejich příspěvek vědě a snad i odlehčil karmickou zátěž za jejich smrt.

Miu sem Takašiho mnohokrát přivedla s obličejem zářícím hrdostí. Doufala, že bude kráčet v pradědových šlépějích, inspirovaná jeho vášní. I takový prostý sen se však v jediné přestřelce proměnil v dým.

Povytláhl si rukáv košile, aby obnažil vnitřní stranu zápěstí. Jeho kůže byla tenká jako papír a už nedokázala udržet inkoust, který ho označil stejným znakem, jenž kdysi na stejném místě zkrášloval hebkou kůži jeho Miu. Znak tvořily nástroje rámuující srpek měsíce a černou hvězdu. Byla to čest, nést na sobě takový symbol, důkaz, že přežili trénink u mistrů z těžko postižitelné *Kage*. Vzpomínal si, jak ji líbal na potetované zápěstí, aby jí rty připomněl štípání jehly. Tento obřad je spojil stejně pevně jako tajné manželství.

Teď se ale rozplývalo i toto pouto.

Spustil rukáv a znovu se zahleděl na oheň, jenž právě pohltil zbytek kadidla. Vonné stužky se rozplynuly do vzduchu.

Kam odcházejí?

Neznal odpověď. Věděl jen, že Miu ztratil navždy. Zemřela na jejich první misi s cílem ukrást poklad přímo pod nosem nepřátel. S hanbou si vybavil, jak prchal od jejího těla temnou podzemní chodbou, zahnaný střelbou a nutností zajistit, aby její oběť nebyla zbytečná.

Mise byla nakonec úspěšná. Později, když se konečně dozvěděl, co z toho prokletého tunelu získali, vzal to jako osudové znamení. Přejel pohledem po písmu na starém pomníku. Miu sice nemohla jít ve šlépějích svého předka, ale Takaši tuto její ambici naplnil.

S lehkou úklonou vstal. Dva sluhové se mu pokusili pomoci, ale hrdě je odmítl a zvedl se sám. Přijal nicméně svou hůlku. Kostnatými prsty sevřel rukojeť z různého zlata vytepanou do podoby zobáku a ohnivého lože fénixe.

Trvalo to desítky let studií a financování, ale konečně se pomstí a vrátí Japonsku bývalou slávu – a využije k tomu poklad, který stál Miu život.

Spokojeně se otočil a zamířil přes zahradu k pagodě. Hůlka klepala o zem v rytmu jeho bušícího srdce. Chrám Kan'ei-dži byl založen v sedmnáctém století. Jeho pozemky kdysi zahrnovaly celý sousední park Ueno, kde se teď rozkládala městská zoo a národní muzea. Úpadek chrámu započal v roce 1869, když japonský císař napadl posledního představitele šógunátu Tokugawa, kteří si chtěli uzurpovat moc a hledali útočiště v tomto chrámu. V dřevěných stěnách se stále daly najít kulky z doby obléhání.

Teď tento osamělý chrám navštěvoval málokdo a jeho krvavá minulost byla téměř zapomenuta.

Já ale tomuto národu poníženému válkou připomenu jeho bývalou slávu.

Obešel pagodu a prošel pod větvemi velké sakury. Tím narušil poslední kvítky, takže se kolem něj snášely květní plátky, jako kdyby mu Miu žehнала. Pousmál se a pokračoval na ulici, aby počkal na svou limuzínu. Jednou rukou se opřel o hůlku a palcem si přejel po vybledlém tetování na zápěstí.

Už to nepotrvá dlouho.

Brzy se připojí k Miu – ale ještě ne, ne dřív, než se pomstí a vynese císařské Japonsko do čela tohoto světa, kam po právu patří.

Myšlenky se mu zatoulaly do minulosti, jak se s přibývajícimi roky stávalo čím dál častěji. On i Miu byli nemanželské děti vážených aristokratických rodin, které je potrestaly za hříchy druhých a odvrhly je. Oba tak skončili v *Kage*. Miu jim byla prodána, Takaši je vyhledal sám, z hořkosti.

Tehdy veřejnost o *Kage* skoro nic nevěděla – ten název jednoduše znamenal „stín“. Šířily se jen fámy a šeptandy. Někteří se domnívali, že jde o potomky zostuzeného klanu nindžů, jiní je dokonce považovali za duchy. Nakonec se však Takaši dozvěděl pravdu, že kořeny tohoto tajného spolku sahají daleko do minulosti. Měli různá jména a brali na sebe různé tváře po celém světě. Jejich cílem nicméně bylo zesílit, prorůst hlouběji do všech národů a využívat k dosahování kýžených met temnou alchymii i nejnovější vědu. Byly to stíny schované za viditelnou mocí.

Zde v Japonsku se *Kage* po propuknutí války dočasně zviditelnila, když v panujících zmatcích vytušila svoji příležitost. Konkrétně ji přitahovala krev a bolest proudící z řady tajných, Japonci provozovaných táborů, kde neplatila žádná morálka. Císařská armáda vybudovala tajná výzkumná zařízení v severní Číně – nejdřív v pevnosti Čungma, později v Pingfangu –, která se specializovala na vývoj biologických a chemických zbraní.

Kvůli těmto projektům armáda odvážela poddané z místních čínských vesnic a přemísťovala sem zajaté ruské a spojenecké vojáky. Zde se tři tisíce japonských vědců pustilo do experimentů na nedobrovolných účastnících. Výzkumníci infikovali pacienty snětí slezinnou a dýmějovým morem a pak je chirurgicky otvírali bez narkózy. Mrazili lidem končetiny, aby studovali omrzliny. Znásilňovali a infikovali ženy syfilidou. Zkoušeli účinky plamenometů na lidech připoutaných ke kúlům.

V těchto zařízeních potají působila *Kage*, naoko aby pomáhala, ale především aby získala veškeré výhody znalostí odhalených těmito děsivými pokusy.

Tehdy se mistři *Kage* doslechli o tajemství, jež považovali navždy za ztracené. Pokusili se ho získat téměř před sto lety – potenciální zbraň, jaké nebylo rovno –, ale neuspěli. Teď se jim podle zpráv ze Spojených států naskytla další příležitost. Ke konci roku 1944 vyrazil malý oddíl lidí s plynou znalostí angličtiny, aby se tajemství zmocnil.

Mise proběhla úspěšně, ale stála Miu život.

Válka poté bohužel příliš rychle skončila, když Spojené státy svrhly na Japonsko dvě bomby, jednu na Hirošimu, druhou na Nagasaki. Takaši vždycky uvažoval, jestli motivem k tak extrémnímu postupu Američanů nebyla krádež v chodbě pod jejich hlavním městem.

Nakonec na tom nezáleželo.

Po válce Takaši zajistil, co bylo ukradeno: velký kus jantaru. Tajemství, jež obsahoval, zůstávalo příliš nebezpečné, než aby se s ním tehdy dalo něco podniknout. Trvalo řadu desetiletí, než věda pokročila natolik, aby se tento poklad dal využít, tak dlouho, že se ho nakonec nedočkala ani *Kage*.

Před pár lety Američané tajný spolek odhalili a vyvekli ho na světlo, kde stíny vždy chřádnou a umírají. Tou dobou Takaši vystoupal v jeho řadách dost vysoko, aby znal i jiné názvy včetně toho, který používali Američané.

Bratrstvo.

Během následujících čistek byla většina různých frakcí tajného spolku vymýcena a zničena, ale některé zlomky přece jen přežily. Jako třeba devadesátiletý stařec, kterého málokdo považoval za hrozbu. I jiné odnože se rozptýlily a ukryly. Od té doby Takaši a jeho vnuk potají sbírali tato semínka, budovali vlastní jednotku samurajů a čekali na svůj čas.

A teď, po mnoha výzkumech – v odlehlých laboratořích i na vybraných místech v terénu, kde proběhly první zkoušky – měli v rukou zbraň nevyčísitelné síly a ničivého potenciálu.

Taky si vybrali první cíl, jako ukázkou pro svět a úder proti organizaci, jež zničila Bratrstvo.

Konkrétně proti dvěma agentům, kteří se významně podíleli na jeho pádu.

K chodníku přijela limuzína a Takaši se usmál. Připadalo mu, že se vznáší. Věděl, že místo, kde ti dva momentálně pobývají, je taky významný symbol. Byli na tomtéž místě, kde císařské Japonsko zasadilo první ničivý úder spícímu obru – a Takaši teď udělá totéž.

Nynější zkáza ale zcela zastíní to, co ostrovy postihlo v minulosti. První útok bude zvěstovat konec stávajícího světového pořádku a zrod pořádku nového, v němž císařské Japonsko bude vládnout věčně.

Představil si oba zamýšlené cíle.

Milenci jako Miu a já.

Ještě to nevědí, ale i jejich dny jsou sečteny.

3. KAPITOLA

6. KVĚTNA 17.08 HAVAJSKÉHO STANDARDNÍHO ČASU
HANA, OSTROV MAUI

To je život...

Velitel Grayson Pierce ležel na sluncem zalitých červených píscích zátoky Kaihalulu. Bylo mimo sezónu a pozdě odpoledne, takže měl pláž malého zálivu sám pro sebe. Tohle konkrétní místo navíc znali jen místní obyvatelé a cestou k němu se musel překonávat náročný terén.

Stálo to však za námahu, vzhledem ke zdejšímu soukromí a nedotčené kráse.

Záliv ohraničoval příkrý kuželovitý kopec s hustě zalesněnými svahy, na kterých rostly stromy s tvrdým dřevem. Během let se skála bohatá na železo rozpadala na červený písek a vytvářela jedinečnou pláž, která se svažovala do tmavomodrých vod. Nedaleko od břehu se těžké vlny lámaly o rozeklanou černou hráz a vysoko do vzduchu vystříkával vodní opar, od něhož se odrážela jasná záře zapadajícího slunce. Písek, chráněný hrází, olizovaly jen mírné vlnky.

Z vody se vynořila nahá postava zalitá sluncem, s obličejem zvednutým k nebi. Černé vlasy jí dosahovaly doprostřed zad. Zatímco se brodila ke břehu a odhalovala víc a víc ze svého těla, mořská voda jí stékala po bledé mandlové pleti, po nahých nadrech a plochem břichu. Pupík jí krášlil jediný smaragdový cvoček, který se třpytil stejně jasně jako její oči.

Nevěnovala mu žádný rošťácký úsměv. Náhodnému pozorovateli by její rysy připadaly stále stejně klidné, ale Gray zaznamenal nepatrný náklon hlavy a vyklenutí jejího pravého obočí. Kráčela k němu se smyslnou ladností lvice stopující kořist.

Zvedl se na lokty, aby si užil ten pohled. Nohy se mu ještě pekly na slunci, ale zbytek jeho nahého těla zakrývaly stíny kopce, za který zapadalo slunce.

Seichan vystoupala po horkém písku a rozkročila se nad ním. Zůstala stát na okraji stínu, dosud zalitá slunečním světlem, jako by chtěla, aby den trval ještě o chvíli déle.

„Ne,“ varoval ji.

Nevšímalá si ho a pohodila mokřými vlasy, aby ho postříkala chladnými kapkami. Na opáleném těle mu chladem okamžitě naskákala husí kůže. Nespouštěla mu pohled z obličeje a vyklenula obočí o trochu víc.

„Copak?“ zeptala se. „Je to na tebe moc studené?“

Sedla si mu na bedra a vyburcovala ho horkem, jež z ní sálalo. Předklonila se a opřela se rukama po obou stranách jeho hlavy, zadívala se mu do očí a s řadry dotýkajícími se jeho hrudi zašeptala: „Tak to tě zkusím zahřát.“

Zazubil se a zvedl ruce. Přejel jí dlaněmi po zádech, pevně ji objal, pokrčil koleno a překulil ji pod sebe.

„Jsem rozehrtý víc než dost.“

O hodinu později je pohltily stíny, stejně jako zbytek pláže. Mlžný opar nad rozeklanými útesy chránícími záliv nicméně nadále zdobily duhy od dopadajících slunečních paprsků.

Gray a Seichan se vyčerpaně choulili k sobě, nazí až na příkrývku, kterou přes sebe hodili. Zahřival je ustupující žár jejich vášně, díky němuž se dalo těžko rozoznat, kde jeden z nich končí a druhý začíná. Gray by takhle mohl zůstat na pořád, ale brzy se setmí.

Otočil se ke skalám lemujícím zátoku. „Měli bychom vyrazit, dokud je vidět na cestu.“ Ohlédl se k jejich neoprenovým kombinézám, které se sušily nedaleko na písku, a k hromádce potápěčského vybavení, s nímž zkoumali útesy kolem Ka'uiki Head. „Zvlášť jestli odtud chceme všechno odnést.“

Seichan nezávazně zahučela – zjevně se jí odtud ještě nechtělo.

Pronajali si chatu na jih od městečka Hana na malebném východním pobřeží ostrova Maui, v oblasti bujných deštných lesů, vodopádů a odlehlých pláží. Původně chtěli zůstat jen pár týdnů, ale nakonec tu byli i po třech měsících.

Předtím půl roku cestovali z místa na místo, bez konkrétního cíle, kolem celého světa. Po odjezdu z D. C. strávili nějaký čas v jedné středověké francouzské vesnici obehnané hradbami, kde se ubytovali v podkroví bývalého kláštera. Pak odletěli na keňské savany a čtrnáct dní se přesouvali od jednoho stanového tábora k druhému spolu s věčným stěhováním zdejších zvířat. Nakonec zavítali do rušných čtvrtí indické Bombaje a užívali si ty nejrozmařilejší stránky života. Poté zatoužili opět po klidu, a tak pokračovali do australského Perthu, kde si pronajali nákladní auto a odjeli hluboko do divočiny vnitrozemí. Po dlouhé cestě přes poušť se vydali do letoviska s horkými prameny hluboko v horách Nového Zélandu, aby ze sebe smyli prach. Když dobili baterie, pomalu se přesouvali přes Tichomoří, z jednoho ostrova na druhý, z Mikronésie do Polynésie, a nakonec se usídlili tady, na místě, které bylo skutečným rájem.

Gray občas poslal pohled nejlepšímu příteli Monku Kokkalisovi, hlavně aby dal vědět lidem v D. C., že je naživu a nezajaly ho nepřátelské síly. Především proto, že odjel tak nečekaně, bez předchozího upozornění a bez povolení od nadřízených. Přes deset let pracoval u Sigmey Force, tajné odnože Darpy, úřadu

ministerstva obrany pro výzkum a vývoj. Gray a jeho kolegové byli bývalí příslušníci Speciálních sil, kteří z různých důvodů odešli ze služby, ale vzhledem k jejich výjimečným schopnostem nebo talentu je potají přijala Sigma a poskytla jim vzdělání v rozmanitých vědeckých oborech, aby sloužili jako terénní agenti Darpy a chránili Spojené státy i celý svět před všemi možnými hrozbami.

Gray byl podle složky odborník na kombinaci biologie a fyziky, ale ve skutečnosti jeho výcvik sahal do větší hloubky, díky času strávenému s jedním nepálským mnichem, který ho naučil hledat rovnováhu mezi všemi věcmi a představil mu taoistickou filozofii jin a jang.

Tehdy tím Grayovi pomohl, aby se vyrovnal s vlastním problematickým dětstvím. Už během dospívání se v něm svářily protikladné síly. Matka učila na katolické střední škole a dala jeho životu duchovní rozměr, ale zároveň byla vynikající bioložka a oddaná stoupenkyně evoluce a rozumu.

A pak tu byl jeho otec: Velšan žijící v Texasu, dělník na ropné plošině, kterého ve středním věku postihl pracovní úraz a on musel přijmout roli muže v domácnosti. V důsledku toho otcovu životu vládly pocit méněcennosti a zlost.

Tento nešťastný rys po něm jeho vzpurný syn zdědil.

Časem, s pomocí ředitele Sigmy Force Paintera Crowea, Gray pomalu objevil střední cestu mezi oběma protiklady. Nebyla to krátká trasa – vedla do minulosti, stejně jako do budoucnosti, a Gray s ní pořád občas zápolil.

Před pár lety jeho matku zabil výbuch – stala se vedlejší obětí boje Sigmy proti teroristické organizaci známé pod názvem Bratrstvo. Gray za její smrt sice nemohl, ale pořád ho trápil pocit provinilosti.

Totéž se nedalo říct o smrti otce. Gray se na jeho smrti přímo podílel. Otec byl upoutaný na lůžko ve vysilující mlze Alzheimerovy choroby a pozvolna ztrácel víc a víc ze sebe sama. Nakonec Gray vyslyšel otcovu křehkou prosbu o osvobození (*Slib mi...*) a píchl mu smrtelnou dávku morfinu.

Za tuto smrt ho netrápily výčitky svědomí, ale nemohl ani říct, že se s ní zcela vyrovnal.

Pak mu Seichan hodila záchranný kruh – přemluvila ho, aby na čas odložil veškerou odpovědnost a unikl před všemi a vším.

Gray ji poslechl.

Seichan měla vlastní důvody zmizet. Šlo o bývalou vražedkyni Bratrstva, vyvíčenou od útlého věku, aby jim sloužila. Po několika letech se Sigmou přešla na druhou stranu a nechala se zaměstnat Painterem Crowem. Významně se podílela na zkáze Bratrstva, ale minulé zločiny ji nutily zůstat navždy ve stínu. Pořád figurovala na seznamech nejhledanějších osob mnoha zemí a v Mosadu nadále platil rozkaz ji okamžitě zabít.

Sigma sice bývalé vražedkyni nabídla jistou ochranu, ale Seichan se nikdy zcela neosvobodila od své minulosti.

A tak spolu utekli a využili příležitost, aby si zacelili rány a objevili jeden druhého i sami sebe. Nikdo se s nimi nepokoušel spojit, dokonce ani když se Gray neukázal na otcově pohřbu. Všichni respektovali jeho potřebu odejít do ústraní.

Posledních devět měsíců cestovali na falešné dokumenty, ale Gray si nedělal iluze. Věděl, že Sigma má přehled o místě jeho pobytu, z profesionálních i osobních důvodů. Jejich tým byl v mnoha ohledech jako rodina.

Gray si vážil toho, že mu dopřávají takovou svobodu.

Rozhodně jsem si to zasloužil.

Část jeho osobnosti ale věděla, že celý tenhle výlet je iluze, krátký oddech, než na ně opět dopadne tíha skutečného světa. V poslední době v něm vzrůstal neurčitý tlak, napětí, jehož zdroj nedokázal přesně zaměřit. Nešlo ani tak o předtuchu bezprostředního ohrožení, jako spíš o pocit, že se blíží konec dovolené.

Věděl, že totéž cítí i Seichan.

Byla čím dál náladovější a nespokojenější. Kdyby byla lvicí v kleci, přecházela by za mřížemi sem a tam. Byl si jistý ještě jednou věcí. Nebála se konce výletu – těšila se na něj.

A já taky.

Svět je volal.

Bohužel nepočkal, až zvednou sluchátko.

Jejich klidnou chvílku na pláži narušil hukot.

Gray si sedl, okamžitě ve střehu – důsledek let strávených s armádními rangery. Neviděl sice žádné bezprostřední nebezpečí, ale jeho tělo, vyladěné bezpočtem služeb v písečných pouštích, monitorovalo všechny drobnosti kolem. Byl to instinkt zakořeněný v jeho kostech. Drobné svaly se napjaly, zaostřil se mu zrak a celé tělo se připravilo na okamžitý pohyb.

Na opačném konci zátoky Kaihalulu se objevila trojice letounů – vypadaly jako Cessny Caravany – a zamířila ke břehu. Přestože nebylo nijak nezvyklé vidět tyto malé stroje přeletovat mezi ostrovy, Grayovi připadalo zvláštní, že letí v sevřené formaci, jako kdyby piloti měli vojenský výcvik.

„To není žádný vyhlídkový let,“ řekla Seichan. Určitě si všimla Grayova napětí a toho, co zaujalo jeho pozornost. „Co si myslíš?“

Když se trojice přiblížila k ostrovu, dva krajní stroje se oddělily doprava a doleva. Prostřední letoun pokračoval přímo k jejich zátoce. Gray postřehl několik drobností najednou. Nebyly to Cessny Caravany, ale štíhlejší, bleskurychlé jednopístové modely stejné firmy, známé pod označením TTx. Každý z nich měl k podvozku připevněné velké nádrže.

Než Gray stačil pochopit, co se děje, z nádrží se pod vysokým tlakem vyřinula černošedá mlha, která zanechávala za letouny široké stopy. Silné pasáty ji okamžitě strhly ke břehu, směrem ke Grayově maličké zátocce.

Prostřední letoun pokračoval přímo k nim. Než přeletěl černou hráz, zbavil se posledních zbytků nákladu. Nadále mířil ke břehu v nízké výšce a nezpomaloval. Gray čekal, že nabere větší výšku a přeletí přes Ka'uiiki Head za nimi.

Letoun místo toho narazil do zalesněného červeného útesu.

Výbuch porazil stromy a vymrštil vysoko do vzduchu úlomky skály. K nebi se vznesla ohnivá koule nadnášená sloupem mastného kouře. Gray se přitiskl k Seichan a zvedl deku jako provizorní štít proti dešti hořících trosek, kamínků a písku.

Dolehly k nim ozvěny dalších dvou explozí, značících zánik zbývajících letounů. O něco blíž dopadl kousek od břehu velký balvan a rozstříkl vodu na všechny strany.

Gray přesto ignoroval bezprostřední hrozbu a sledoval ten široký černý oblak, který převažující pasáty hnaly k nim.

Z lesa vpravo se vznesla osamělá bílá volavka, polekaná výbuchy, ohněm a kouřem, a zamířila nad moře. Musela však z toho zlověstného oblaku vycítit neznámou hrozbu, protože zabrala křídly a pokusila se vystoupat nad něj.

Chytrý pták.

Vyletěla nad okraj mračna, ale ne dost vysoko. Z oblaku se k ní natáhl tmavě šedý úponek, jako kdyby vycítil přítomnost kořisti. Volavka sebou po dotyku mračna zacukala a v panice zapleskala křídly. Tělo jí zkroutily křeče a z hrdla se jí vydral výkřik. Pak se po sevřeně šroubovici zřítila dolů a její tělo zmizelo v nejhustší části oblaku.

„Jed,“ řekla Seichan klidně, jako kdyby věcně popisovala realitu jejich situace.

Gray si tím tak jistý nebyl. Vybavil si, jak se mračno k ptákovi natáhlo. Bez ohledu na skutečnou povahu nebezpečí ale byli v maléru.

Rozhlédl se na obě strany. Trojice letadel nechala na východním břehu ostrova oblačný pás široký přinejmenším kilometr a půl, ne-li víc.

A my jsme přímo uprostřed.

Jak se temná mlha blížila, nad tříštěním vln se ozvalo tiché hučení. Seichan naklonila hlavu ke straně – očividně ho taky slyšela.

Gray se zamračil.

Co to sakra je?

Přimhouřil oči. Viděl, jak se bzučící oblak pohybuje a vzdouvá nezávisle na převládajícím směru větru. Bylo to něco živého.

Roj, došlo Grayovi.

Přřadil tento střípek informace k ostatním a zvažil jejich možnosti. I kdyby se vydali po zřádné stezce přes kopec, nedostali by se do úkrytu včas. Roj by je pohltil stejně jako tu nešťastnou volavku.

Gray musel přijmout nevyhnutelné.

Byli v pasti.

ZVĚD

Se štíhlým tělem uzpůsobeným rychlému pohybu vedl ostatní k pobřeží. Hořečně mával křídélky, ale ve skutečnosti ho poháněl instinkt. Nevšímal si ničeho než toho, co měl odedávna zapsané v genech, a hnal se za vůní zelených listů a sladké vody.

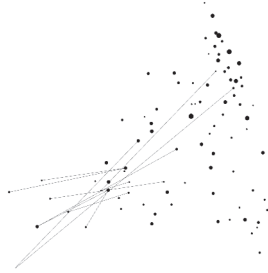
Silueta jeho těla byla podřízena smyslu jeho existence. Nesl nejdelší tykadla ze všech bratří své kasty, na konci porostlá titěrnými chloupky pro lepší detekci toho nejslabšího chvění. Většinu jeho hlavy zabíraly složené oči, které bez mrkání hleděly k cíli. Měl sice kratší křídla, ale jeho hrud' byla větší, svalnatější a zaručovala mu lepší manévrovací schopnost a hbitost ve vzduchu. Za hrudí měl zadeček, menší než ostatní, napěchovaný feromonovými žlázami, ale bez žihadla, neboť nešlo o bojovníka.

Jeho krátký život měl jediný účel: vstřebávat smyslové vjemy. Celé jeho tělo porůstaly jemné chloupky, které zaznamenávaly chemické i teplotní změny. Dokonce mu pomáhaly vnímat zvuky, ačkoliv tuto funkci lépe plnily velké membrány natažené nad dutinami po obou stranách hlavy. Další čidla v ústech vstřebávala vůně ze vzduchu, určovala přítomnost potravy nebo vody a sledovala stopy feromonů od okolních tvorů.

Za letu vnímal nejbližší sousedy a ukládal si jejich polohu do mozku.

Vstřebával další a další informace, dokud nepřekročily jistý práh. Už je nemohl dále zadržovat, a tak se z jeho těla vyřinula data, přenášená k nejbližším sousedům, s nimiž komunikoval vlnami feromonů. Změnami rychlosti křídel a hlasitým třením zadních nohou o sebe získával čím dál přesnější údaje.

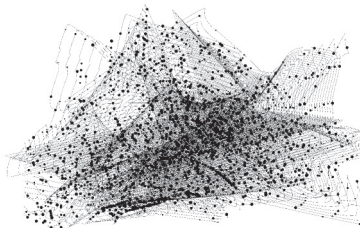

Informace proudily k ostatním, kde byly absorbovány, sdíleny a šířily se v rostoucím přívalu.

Brzy všichni věděli to co zvěd. Ten však byl za své úsilí odměněn, protože informace plynuly i zpátky k němu a tříbily jeho přehled. Po chvíli tělo průzkumníka vstřebávalo tolik dat, kolik jich vysílalo.

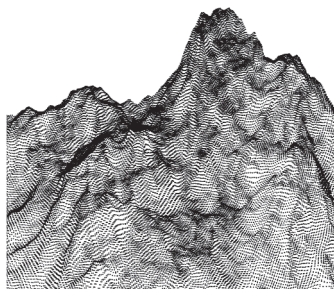
Začínal ztrácet jakékoliv povědomí o individualitě.

Letěl kupředu a vysílání i zpětná vazba se zrychlovaly, měnily se v příval, který proudil celým hejnem, spojoval je a dokonale harmonizoval jejich úmysly.

Roj pokračoval v letu a cíl před nimi se zaostřil. Jednotlivé detaily postupně zapadaly na svá místa bod po bodu, díky smyslovému aparátu zvěda i všech kolem něj. Obraz pobřeží viděný tisíčovkami očí se projasnil. Z vln vyrůstala skalní stěna.

Vůně listů a rozkladu sílila a hejno se snášelo k novému útočišti. Už se tu vyskytoval jiný život, který se projevoval pohyby, křikem a dokonce i dýcháním. Ten ale nepředstavoval žádné nebezpečí.

Tato jistota byla stejně pevnou součástí jeho genetické výbavy jako křídla nebo tykadla.

Jeho role a účel spěly k závěru, a tak zvěd zpomalil. Začínal ochabovat. Přesunul se do nitra roje. Řada jeho menších bratrů, vyčerpaných plněním své povinnosti, padala do slané vody.

Už nebyli potřeba.

Jak se blížilo pobřeží, do čela roje se dostala nová kasta, s vlastním geneticky daným úkolem: hodnotit hrozící nebezpečí a odstraňovat ho.

Kolem zvěda probzučela jedna z nových vůdkyň. Byla mnohem větší a zadeček měla výhrůžně zahnutý, takže bylo vidět pilovité žihadlo s plnou jedovou žlázou u jeho základny.

Odtud přebírala službu nová třída lovců a zabijáků.

Vojačky.